

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Τρίτος

Συνδρομή ἑτησίᾳ· Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20 — Αἱ συνδρομαὶ ἀρῶνται ἀπὸ
1 Γενναίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησίαι—Γραφῆων τῆς Διοικήσεως· Ὅδῳ Σταδίου, 6.

3 Ἀπριλίου 1877

ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

ΓΚΡΟΥ ΠΕΡΙΠΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΒΩΒΟΥΡ
Συλλογὴ ἰδιωτῶν. 193.

6 Ἀυγούστου.— Τόσῃν πυρίτιδα ἐκαύσαμεν περὶ ἡμᾶς, ὥστε ὅλα τὰ στίφη τῶν πτηνῶν ἐφυγον. Ὁ Κάπελ μᾶς ὀδηγεῖ σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς καλύβην, ἣτις, κειμένη ἐπτακοσίας λεύγας μακρὰν, εἶναι τὸ κέντρον ἄλλης ἐξοχῆς, εἰς τὴν ὁποίαν βόσκουσι τὰ ποιμνία αὐτοῦ. Ἀναχωροῦμεν δὲ καὶ θὰ λείψωμεν ἡμέρας τρεῖς, καλῶς ὀπλισμένοι καὶ ἐφόδιον ἔχοντες μόνον πυρίτιδα καὶ σφαίρας. Ἀναβαίνοντες καλοὺς ἵππους τρέχοντες φαιδροὶ εἰς τὴν πεδιάδα πυροβολοῦντες ἐν τῷ μεταξῷ. Οἱ ἵπποι, μὴ ὑποφέροντες τὸν χαλινδόν, καλπάζουσι σχεδὸν κατὰ τύχην, οὔτε πέταλα ἔχοντες εἰς τοὺς πόδας οὔτε κριθὴν εἰς τὸν στόμαχον· ὁσάκις δὲ ἔλθῃ αἴφνης εἰς αὐτοὺς ἡ ὄρεξις νὰ ὑπάγωσιν εἰς συνάντησιν τῶν πλανωμένων ἀδελφῶν των, οὐδὲν ἐμποδίζει αὐτοὺς· ἀναχωροῦσι μὲ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ, χρεμετίζουσι ὡς τρελλοὶ καὶ πηδῶσι τρομερὰ ἄνωθεν τῶν φραγμῶν καὶ τῶν σεσωρευμένων στελεχῶν. Ὁ ἥλιος τῆς μεσημβρίας εἶναι πολλὰ θερμὸς εἰς τὰς πεδιάδας ταύτας καὶ εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ δάση, ὅπου ἡ σκιά εἶναι ἄγνωστος· τὸ πρῶτον τὸ κόμμι δένδρον, ἔχον φύλλα στενὰ κρεμάμενα κατὰ κάθετον ὡς τὰ τῆς ἰτέας, οὐδόλως ἐπροφύλαξεν ἡμᾶς προχθὲς ἀπὸ τὴν βροχὴν, καθὼς οὔτε ἀπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου· μόνον τὰ δένδρα τοῦ εἶδους τούτου βλέπομεν ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν· καὶ εἶναι μὲν μέγιστα ἀλλὰ καὶ μονότονα. Ἐφόσον προχωροῦμεν, πυροβολοῦμεν κατὰ πτηνῶν ὠραίων, ἣτοι κατὰ γεράνων γλαυκῶν μὲ περιδέραιον καὶ κορυφὴν πορφυρᾶν, τριῶν ποδῶν καὶ ἡμίσεος ὕψος ἔχόντων καὶ βαδίζόντων μεγαλοπρεπῶς. Ἐνα εἶξ αὐτῶν τραυματισθέντα θνασίμως· μόλις καταθνήσκοντες, καταδιώκοντες φεύγοντα μετὰ τρέξιμον μιᾶς λεύγας, καὶ τὸν καταθνήσκοντα μετὰ τῷ μεγίστου πανικοῦ φόβου, οὗ τινος ἡμεῖς εἴμεθα αἴτιοι. Πλείονες τῶν τεσσάρων χιλιάδων βοῶν φεύγουσι πρὸ ἡμῶν καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν, ἐξαγριωθέντες ἕνεκα τοῦ ὀρηκτικοῦ δρόμου μας, τρέχουσιν ἀνὰ ἑκατὸν ἢ διακόσιοι μὲ κέρτα χαμηλωμένα καὶ οὐρὰν ἀνυψωμένην· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὅλα τὰ φεύγοντα ζῶα συνελθόντα συγκροτοῦσι μίαν μόνην ἀγέλην καὶ μεταξὺ αὐτῶν βλέπομεν λευκοὺς σκε-

λετοὺς κειμένους εἰς τὰς γυμνάς πεδιάδας παρὰ τὰς λίμνας, ὅπου τὰ δύο τελευταῖα ἔτη εἶχε συμβῆ μεγίστη ξηρασία, τὰ δὲ κτήνη διψῶντα ἤρχοντο νὰ πῶσι τὸν τελευταῖον βόρβορον.

Ἐρθάσαμεν δὲ εἰς νέαν καλύβην, εἰς μέρες καλούμενον «Noo-rong», ὅπου κατοικεῖ τις «over-seer», ἄνθρωπος τῶν δασῶν, ὑπομίθιος τοῦ οἰκοδεσπότη ἡμῶν, καθήκον ἔχων νὰ ἐπιτηρῇ μόνος πλέον τῶν τεσσάρων χιλιάδων βοῶν. Ἡ κατοικία τοῦ καλοῦ τούτου ἀνθρώπου εἶναι ἀγροῖκος καὶ εἰρηνική, εἰς ἣν μόνον τὰ ἔντομα τῶν πεδιάδων ἔρχονται χάριν συντροφίας. Μικρὰ τις λίμνη παρῴκειται· ἡ δύσις τοῦ ἡλίου ἐγγίζει, μικροὶ σειραὶ βοῶν φαίνονται εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς ὅπως πῶσιν· ἀετοὶ τίνες πλανῶνται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἡμῶν, καὶ τις αὐτῶν μάλιστα ἀρπάζει ἐνῶ πίπτει ἀγυροειδῆ νῆσαν φονευθεῖσαν παρ' ἡμῶν.

Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς ἐκ φλοιῦ δένδρων καλύβης κεῖται τὸ paddock, ἣτοι περιοχὴ διηρημένη εἰς πολλὰς κατατομάς, εἰς τὴν ὁποίαν καταλύουσιν οἱ ἄρβῶστοι βόες καὶ ἵπποι. Τοιαύτη ταπεινὴ καὶ ἀγρία εἶναι ἡ ὄψις τῶν οἰκημάτων ἅτινα κεῖνται διεσπορισμένα εἰς τὰς πεδιάδας. Αἰσθάνεται τις περὶ ἑαυτὸν μὲν τὸ ἀτελεύτητον, ἐφ' ἑαυτοῦ δὲ, τὴν νύκτα μάλιστα, πολυαριθμούς φάλγγγας μυρμηκῶν. Ὁ πρίγκηψ καὶ ἐγὼ ἤμεθα περιτετυλιγμένοι μὲ τὸν αὐτὸν μανδύαν, ἐν ᾧ οἱ λευκοὶ μύρμηκες συνεκρότουσαν μάχας πρὸς τοὺς ἐρυθροὺς· ἀντιπαρετάχθημεν δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς τοὺς δύο τούτους στρατοὺς ἐπιβρίψαντες νέφη νικοτιανῆς· ἀλλ' ἔρχονται στιγμαὶ καθ' ἃς τὰ αὐθάδη αὐτὰ ζῶα τρελλαίνουσι τὸν ἄνθρωπον.

Τὴν 7 Ἀυγούστου ὁ μικρὸς ἡμῶν μαῦρος συνέλαβεν ἀπὸ πρῶτας τέσσαρας ἵππους. Ὁ Κάπελ, πάντοτε ἀγαθὸς καὶ πάντοτε εὐγενὴς, ὀδηγεῖ ἡμᾶς· ὁ δὲ φίλος αὐτοῦ, ὁ παχὺς Χάρρισον, καταβαίνει δρομαῖος εἰς τὰς φάραγγας καὶ ἀναβαίνει πρὸς τὸ ἄλλο μέρος τρέχων ἐπίσης καὶ κρατῶν τὸν λαίμῶν τοῦ ὑποζυγίου μὲ τοὺς δύο βροχίονας. Οὐδὲν δὲ περιεργότερον τοῦ μεταξὺ τῶν δύο συντρόφων ἡμῶν διαλόγου.

— ὦ! ποῖα ἀνακάλυψις, ἔλεγεν ὁ εἰς, ἀναγνωρίζεις ἐκεῖνην τὴν φορὰδα τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ ἐν μεγάλῳ καὶ ἐν μικρῳ πωλάρει;

— Μάλιστα, εἶναι ἡ Jenny· πρὸ τριῶν χρό-

νων δὲν τὴν εἶδαμεν· πλανᾶται εἰς τὰ δάση μας.

Πορρωτέρω παρατηρήσαμεν μέγαν ταῦρον τὸν ὁποῖον δὲν εἶχον ἰδεῖ πρὸ πολλῶν μηνῶν.

Αἴφνης, μετὰ διεξοδικὸν δρόμον εἰς καταπρασίνην πεδιάδα, διηρημένην εἰς μικρὰ ἄλση, εὐρίσκαμεθα πλησίον σωροῦ δεκαπέντε ἢ εἴκοσι μακροπόδων ἐκ τοῦ μεγάλου εἶδους καὶ ἐκ διακοσίων μικροτέρων, οἵτινες ἀρπάζουσιν εὐθὺς τὰ μικρὰ καὶ τὰ βάλλους σπεύδοντα εἰς τὰ θυλάκιά των. Περὶ τῶν μικρῶν τούτων, ἔχοντων ὕψος δύο ποδῶν, δὲν σὲ ὀμιλῶ, διότι εἶναι ἀναριθμητὰ ἐν τῷ τῶν θάμνων καὶ διὰ τοῦτο ἐφρονεύσαμεν ἄπειρα. Τρέχοντες λοιπὸν κατ' εὐθείαν πρὸς τοὺς μεγάλους, παρατηροῦμεν ἓνα ὠραιότατον καὶ ἀποφασίζομεν νὰ τὸν καταβάλωμεν ἄνευ σκύλων. Ἐν τῷ διαστήματι δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας καὶ μετὰ ἡράκλεια ἄλματτα τὸ ζῶον εἰσῆλθεν εἰς δάσος καὶ δὲν τὸ βλέπομεν πλέον, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐφάνη, ὅτε εὐρίσκουμαι καταδιώκων μόνος αὐτὸ· τόσῳ δὲ γενναίως ἐκτύπησα μὲ τοὺς πτεριστήρας μου τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου, ὥστε δὲν ἐδυνάμην πλέον νὰ τοὺς ἀποσπάσω. Ἄλλ' ὁ μακρόπους ἦτο πλέον τῶν ἑκατὸν μέτρων μακρὰν. Ἐπὶ τέλους μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸν κατέφθασα· δυστυχῶς ὅμως δὲν εἶχον μετ' ἐμοῦ οὐδὲν ὄπλον καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν πλησιάσω, καθόσον μάλιστα προλαβόντες μᾶς εἰδοποίησαν ὅτι εἶναι κινδυνώδιστατον ζῶον ὅταν πλησιάζῃ εἰς τὰ τέλη του, πνίγον ἄνθρωπον μὲ τοὺς βραχίονάς του ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. Τὸ παρελθὸν ἔτος τέσσαρες μεγάλοι κύνες κατεκόπησαν ὑπὸ γέροντος μακροπόδου. Ἐπὶ τέλους, καταπονηθεὶς πίπτει κατὰ γῆς· ὀμολογῶ δὲ ὅτι καὶ ἐγὼ ἤμην ἐντελῶς ἀπηυδημένος. Ἐν τοσούτῳ τὸ ζῶον ἀνεγείρεται καὶ στηριχθὲν ἐπὶ δένδρῳ, διευθύνει πρὸς ἐμὲ τοὺς ἀγρίους τοῦ ὀφθαλμοῦ, κινεῖ σπασμωδῶς τοὺς μεγάλους βραχίονάς του καὶ μὲ περιμένει. Εὐτυχῶς ἐφθασεν ὁ πρίγκηψ, ὅστις ὦν ὠπλισμένος, ἔθετο τέλος εἰς τὴν μονομαχίαν ἐξαποστείλας σφαῖραν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀντιπάλου μου. Φαντάσθητε λοιπὸν πόσον ἐχάρημεν.

Εἶναι δὲ ὠραιότατος· τὸ μαλλίον του ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῆς ἀλώπεκος· ἔχει βάρους ἑκατὸν τεσσαράκοντα λιτρῶν καὶ μῆκος ὀκτώ ποδῶν καὶ ἑξ δακτύλων ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῆς ἄκρας τῆς οὐρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ αἱ πεδιάδες ἦσαν ὑγραὶ, ἐμετρήσαμεν τὸ διάστημα τῶν πηδημάτων του καὶ εἶδομεν ὅτι ἦσαν ὅλα πλέον τῶν ἑξ μέτρων· ἔτρεχε μόνον διὰ τῶν ὀπισθίων ποδῶν, ἔχων τὸ σῶμα κεκλιμένον πρὸς τὰ ἐμπρὸς, ἐνῶ ἡ μακρὰ αὐτοῦ οὐρὰ, ἀνυψωμένη ὅλη ὀρθίως, ἐχρησίμευεν ὡς ἀντισηκῶμα.

8 Αὐγούστου.—Τὴν φορὰν ταύτην, ἂν καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ μετέβαλον τὰς πεδιάδας εἰς τέλματα, προτίθεμαι νὰ μονομαχήσω

πρὸς γέροντα μακροπόδα· διὸ ἀναχωρῶ μετὰ τοῦ Κάπελ φέρον πολύκαννον, ἀπαντήσαντες δὲ καθ' ὁδὸν ἓνα hold man ἢ γέροντα ἐρυθρόδερμον, ὅστις φαίνεται ὠραιότατος, ἐτρέξαμεν ἀκατάσχετοι κινδυνεύοντες πλέον τῆς χθὲς, καθόσον οἱ ἵπποι ὀλισθαίνουσι τρομερὰ. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν ὁ γέρον μᾶς φεύγει, ὁ δὲ ἵππος τοῦ συντρόφου μου κατέπεσεν ἐντὸς τέλματος· ἀλλὰ καὶ πίπτων εἶχε τοιαύτην ὀρμὴν ὥστε ἀνέκραξε· «Φόνευσέ τὸ ἄλογόν μου, φόνευσέ το, ἀλλὰ φείσου τὸν μακροπόδα»· ἐγὼ δὲ διπλασιάσας τὸν δρόμον μου, μετὰ τρία τέταρτα σχεδὸν καθ' ἃ ἔτρεχον ὡς ἕξω φρενῶν, ἐφθασα τὸ ζῶον ἐνῶ δὲν εἶχον πλέον ἐλπίδα, διότι ὁ ἵππος μου ἐγονάτιζεν. Ἦμην δὲ περὶ τὰ εἴκοσι βήματα μακρὰν αὐτοῦ, ὅτε στραφεὶς ὀρμᾶ κατ' ἐμοῦ, ὅστις πάντοτε τρέχων σημαδεύω αὐτὸν διὰ τοῦ βεβύλθου· ἡ σφαῖρα προσβάλλει τοὺς ἐμπροσθίους πόδας του, ἀλλὰ στραφεὶς ὀλίγον ἐπιπίπτει ἐκ νέου κατ' ἐμοῦ. Ἡ πρώτη σφαῖρα δὲν τὸν ἐκτύπησεν, ἀλλ' ἡ δευτέρα ἀνέτρεψεν αὐτὸν καὶ ἡ τρίτη τὸν ἐξαπέστειλε· μία δὲ τελευταία ἔθετο τέρμα εἰς τὰ τρομερὰ πηδημάτα τὰ ὁποῖα ἔκαμνεν ἐκπνέων πρὸ τῶν ποδῶν μου.

Δὲν ἠμπορῶ νὰ περιγράψω μέχρι τίνος βαθμοῦ συγκινοῦσι τὸν κυνηγὸν καὶ ὁ ἀνάθεκτος δρόμος καὶ ἡ κατὰ τοῦ ζώου ἐκδρομὴ καὶ ἡ μακρὰ ἀγωνία, καθόσον ὁ κυνηγὸς ἀγνοεῖ τίς τῶν δύο θὰ νικήσῃ, τὸ ἄλογον ἢ ὁ μακρόπους! Ἡ σφαῖρα διεπέρασε τὸν ἓνα ὄμον καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν ἄλλον· τὸ τέλος τῆς θήρας πρὸ πάντων σὲ ἐνθουσιᾷ, διότι τὸ ζῶον ὑπερασπίζεται ἑαυτὸ μετὰ πολλῆς γενναιότητος, ἀναπηδᾷ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐκτεῖνον τοὺς μεγάλους βραχίονάς του φέροντας φοβεροὺς γαμψώνυχας, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἵτινες ὁπότεν ἡσυχάζῃ εἶναι γλυκεῖς, ἀποθηριούνται καὶ γίνονται φρικτοί. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεψα βαδίζων ἡσύχως εἰς τὴν καλύβην καὶ παραλαβὸν ἄμαζαν ἄλλον μετὰ τοῦ συνοδοῦ μου εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ὁ μακρόπους καὶ παρελάβαμεν τὸ δέρμα του.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ βροχὴ κατέστη βαρυστασιώδης ἀνεχωρήσαμεν κατεσπευσμένως, καθόσον τὸ ὕδωρ ἐξεχείλισεν εἰς τοὺς ρύακας. Αὐριον τὸ πρῶτὸ θὰ ἦναι τριπλοῦν, ὥστε ἂν ἀργοπορήσωμεν ὀλίγας μόνον ὥρας, θὰ μείνωμεν πολιορκημένοι ἐκεῖ ἓνα μῆνα. Εὐτυχῶς ἡ βροχὴ ἔπαυσε ἐπὶ τινὰς ὥρας καὶ βοηθούσης τῆς σελήνης ὑπερέβημεν τὰ ἐπικίνδυνα μέρη.

11 Αὐγούστου.—Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἡ θήρα τῶν πελεκάνων εὐδοκίμησε θαυμασίως· ἔπειτα τῇ συνδρομῇ τῆς πανουργίας ἐφρονεύσαμεν δύο καζοῦρα. Ὅσάκις ἀπαντῶμεν σωρὸν τινα τῶν ὠραίων πτηνῶν τοῦ εἶδους τούτου τῆς στρουθοκαμήλου, τρέχοντα μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα τοῦ ἵππου, ἐλαμβάνομεν εἰς χεῖρας χλωρὸν κλαδίον καὶ ἐσκαπάζομεν τὸ πρόσωπόν μας. Ἐπεριτυλί-

σκιαν δὲ τὸ σῶμα μὲ σκέπασμα πορφυροῦν μακρὸν μέχρι γῆς. Ἡ στρουθοκάμηλος, ὅπως καὶ ὁ ταῦρος, ὄρνις κατὰ παντός ἀντικειμένου ἐρυθροῦ. Προσεκλυόμενον αἴφνης ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦτο ὄρνις δλόκληρον τὸ τάγμα αὐτῶν καὶ μὲ λαίμῳ τεταμμένον ἐπιπίπτει ὡς οἱ στρατιῶται ἐν ὄρα πολέμου. Ὅτε ἔφθασαν περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα μακρὰν τοῦ πρίγκηπος ὁ ἀρχηγὸς ἐστάθη καὶ μετ' αὐτὸν οἱ λοιποὶ, διότι ἀνακαλυφθέντος τοῦ στρατηγήματος, κατέλαβεν αὐτοὺς πανικὸς φόβος· ἀλλ' ὁ πρίγκηψ ἀπέθετο ἐπιδεξιῶς μίαν σφαῖραν εἰς τὸ σῶμα τοῦ μεγαλητέρου καζοῦρ, ὅστις ἔπεσον εὐθύς. Χθὲς ἐφόνευσα καὶ ἐγὼ ἓνα ἄλλον. Τὰ ὅσθα τῶν ποδῶν των εἶναι ὀγκώδη ὅσον καὶ βραχίων ἀνθρώπου· οἱ πόδες των εἶναι ὑψηλότατοι, τὰ δὲ πτερά των τόσον πυκνά, ὥστε πίπτουσι περὶ τὸ σῶμα των ὡς ἀλεξιβρόχιον, ἐνῷ αἱ πτέρυγες τὰς ὁποίας ἐπὶ πολλήν ὄραν ἀνεζήτουν μόλις ἔχουσι μῆκος πέντε ἢ ἕξ δακτύλων χωρὶς διόλου πτερά. Μόνον τὸ εἶδος τοῦτο τῶν στρουθοκαμηλῶν εὐρίσκειται ἐν Αὐστραλίᾳ, τὸ δὲ ἄλλο, τὸ ἔχον τὰ ὠραία πτερά τὰ στολιζόμενα τοὺς πύλους, ἐπιπολάζει εἰς Ἀφρικὴν. Εὐρομεν δὲ εἰς τὴν πεδιάδα πολλὰ ὡς στρουθοκαμηλῶν, μικρότερα μὲν τῶν ἡμετέρων, ἔχοντα ὅμως χρῶμα ἐξίσισον καὶ λαμπρὸν σμαράγδου. Οἱ φιλοξενούντες ἡμᾶς ἐβεβαίωσαν καὶ τοῦτο τὸ παράδοξον, ὅτι ἀντὶ τοῦ θήλεος γεννᾷ τὸ ἄρρεν, καὶ ἐνῷ τοῦτο καθήμενον ἐπωάζει, ἡ κυρία καζοῦρ τρέχει φαιδρὰ εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τοὺς ἀγρούς.

Ἐπὶ τέλους εἶδομεν καὶ μαύρους· ἐνῷ σήμερον κατεδιώκομεν ἓνα κύκνον, εὐρέθημεν αἴφνης μεταξὺ φυλῆς ἰθαγενῶν, τῶν ὁποίων τὸ σῶμα μόλις καλύπτεται ἀπὸ δέρματα ἐβρύμενα ἀτάκτως ἐπ' αὐτῶν. Τὸ χωρίον αὐτῶν σύγκριται ἐκ καλυβῶν ἐκ φύλλων ξηρῶν. Εἶναι δὲ τόσον χαμηλαὶ ὥστε εἰσέρχονται τετραποδῆτι ὡς ζῶα· ἄνθρωποι δὲ καὶ καλίβδι ἐκπέμπουσιν δυσωδίαν· εἶναι βρωμεροὶ, ἰσχυροὶ, τρομεροὶ καὶ ὅμως ἔχουσι τὴν αἰώνιαν φαιδρότητα τῶν αἰθιόπων. Γελῶσι παραδόξως ἀλλὰ παιδικῶς καὶ ἔχουσι μεγάλους λευκοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ φλέβας αἰματώδεις. Ἐδώκαμεν εἰς αὐτοὺς φλίγας νήσας, τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ εἶχουσι φρονέσει καὶ εὐθύς ὅλοι ἐχόρευσαν χαίροντες περὶ ἡμᾶς. Ὁ χορηγὸς ἦτο γέρων, μέλας ὡς γλυκοῦρριζα, ἀλλὰ κόμην καὶ γένειον ἔχον λευκὰ ὡς χιών, οἱ δὲ λοιποὶ ὁμοιάζουσι πρὸς μαύρους βαθράκους κοάζοντας εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὕδατος. Ἐκβαλὼν τὸ μικρὸν καὶ μόνον δέρμα δι' οὗ ἐκαλύπτετο πρὸ τοῦ χοροῦ, ἐκράτει αὐτὸ εἰς τὴν χεῖρα εἰς σημεῖον ἀρχηγίας. Ἐμιμήθησαν δὲ αὐτὸν καὶ πάντες οἱ λοιποὶ καὶ οὕτω παρέστημεν μάρτυρες φανταστικῆς ἑορτῆς κατὰ τὴν ὁποίαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἐνδεδυμένοι ὡς ἀρχάγγελοι, ἐπεριστρέφοντο καὶ ἐπάθων' ἡμεῖς δὲ ἐξεκαρδιζόμεθα γε-

λώντες, διὸ καὶ ἐνθουσιάζοντο. Ὁ γέρων ὠνομάζετο βασιλεὺς Τατάμπο, οὗ τινος σὲ στέλλω τὴν εἰκόνα φωτογραφηθεῖσαν τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τοῦ φιλοξενούντος ἡμᾶς, μετ' αὐτῆς δὲ καὶ τὴν τῆς νεωτέρης καὶ ὠραιότερης θυγατρὸς του. Ἐπανελθόντες δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἵνα προγευματίσωμεν μετὰ τοῦ φιλοξενούντος ἡμᾶς, εὐρομεν αὐτὸν ἐτοιμαζόμενον ἵνα ἀπέλθῃ πρὸς ἐκλογὴν ὀκτακοσίων βοῶν τοὺς ὁποίους ἔμελλε νὰ στείλῃ εἰς Μέλβουρν, ὅθεν θὰ διενέμοντο εἰς τὰ διάφορα μεταλλεῖα. Συναπῆλθουμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἵνα ἴδωμεν τὸ περιεργὸν τοῦτο κυνήγιον τὸ ὁποῖον τῶντι ἦτο πολλὰ διασκεδαστικόν. Ὁ δὲ Κάπελ συμπρέλαβεν ὅσους περισσοτέρους ἄνδρας ἐδυνήθη, ὅκτω ἢ ἐννέα ἐρίππους, φέροντας μάλιστα. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν δρομαῖοι, διηρημένοι ὅμως ἀπ' ἀλλήλων ἵνα εὐρωμεν τὰς διεσκορπισμέναις ἀγέλας· ἅμα δὲ παρατηροῦμεν σωρὸν τριάκοντα ἢ τεσσαράκοντα τῶν ζῶων τούτων, κατεδιώκομεν αὐτὰ, ἕως ὅτου ἐφθάσαμεν εἰς λόφον ἄμμου ὅπου ἔμελλε νὰ συνέλθωμεν πάντες. Μόνον οἱ δύο μας, ὁ πρίγκηψ δηλαδή καὶ ἐγὼ, ἐσυναῖχμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπὲρ τὰ τετρακόσια, διατρέξαντες περὶ τὰς δύο λεύγας. Περὶ τὴν πέμπτην ὄραν συνῆλθον εἰς τὸν λόφον δύο ὡς ἑγγιστὰ γιλιάδες βοῶν καὶ δαμάλων, ὅπου ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τῶν παχυτέρων. Ὅτι ὅμως δὲν δύναμει νὰ σὲ περιγράψω εἶναι ἡ περὶ ἡμᾶς ἐπικρατήσασα ἀταξία, ἥτις ἀπετέλει τὸ μεγκλήτερον θέλημα τῆς ἐκδρομῆς· βόες λακτίζοντες, μυκώμενοι, τρέχοντες, δαμάλεις σαιρτώσαι καὶ θορυβοῦσαι, περὶ τῶν ὠραϊότατων τῶν θεαμάτων· τὸ ἐσπέρας ἀποδιώκομεν πάντα τὰ ἀποβληθέντα ζῶα καὶ ἀνάπτουμεν μεγίστην σειρὰν πυρῶν περὶ τὰ ἐκλεχθέντα ὀκτακόσια.

12 Αὐγούστου.—Τὴν δὲ πρώτην τὰ ζῶα ταῦτα ἀνεχώρησαν εἰς Μέλβουρν συνοδευόμενα ὑπὸ τεσσαρῶν ἀνθρώπων. Τὸ πρῶτον ἐμπόδιον τῆς μακρᾶς ταύτης ὁδοπορίας εἶναι ὁ ποταμὸς Μῶρρυ, πλατὺς ἑκατὸν ἐξήκοντα μέτρα. Οἱ ἄνθρωποι διώκουσι γενναίως τὴν ἀγέλην αὐτῶν μεταξὺ τῶν δύο μακρῶν φραγμῶν οἵτινες φθάνουσιν εἰς τὸν ποταμὸν. Τρέχουσι δὲ μετὰ τοσαύτης δρμῆς ὥστε δὲν δύνανται πλέον νὰ σταματήσωσι, καὶ οὕτω τὰ πρῶτα, ὠθόμενα ὑπὸ τῶν ἐπερχομένων, ἔπεσαν εἰς τὸν ποταμὸν· ἡ δρμὴ ἐν γένει εἶναι μεγίστη, οὕτω δὲ πάντα κολυμβῶντα καὶ συμπιεζόμενα ἀπέθησαν εἰς τὴν ἀπέαντι ὄχθην.

Καὶ ἡμεῖς δὲ ἐτοιμαζόμεθα ν' ἀναχωρήσωμεν αὔριον καὶ ν' ἀφήσωμεν τὸν παράδεισον τοῦτον. Θὰ ὑπάγωμεν δὲ εἰς σταθμὸν προβάτων εἰκοσιπέντε λεύγας μακρὰν ἐντεῦθεν. Οἱ ἐν Αὐστραλίᾳ ταξιδεύουσιν ἀδιακόπως, καὶ τὸ κατ' ἐμὲ οὐδαμῶς ἄλλοῦ ἔτυχον πλέον ἐγκαρδίου ὑποδοχῆς. Εἰς πάντα σταθμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ εὐρίσκειται καὶ «φιλοξενος κατοικία.»

Τὸ ἐσπέρως μετὰ τὸ δεῖπνον ἐξηρχόμεθα μετὰ τοῦ οἰκοδεσπότη ἵνα ἐξετάσωμεν ἐάν τις βοσκὸς πλανηθεὶς ἢ πλανώμενος ἤλθε νὰ ζητήσῃ ἄσυλον, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὠδηγοῦμεθα ἀπὸ τὰ μεγάλα πυρὰ τὰ ὁποῖα ἤναπτον οἱ νεοελθόντες· ὁ δὲ Κάπελ ἔδιδεν ἀμέσως εἰς αὐτοὺς κρέας βόειον καὶ δίπυρα. Ἦσαν δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πλάνητες ἐρχόμενοι νὰ ζητήσωσιν ἐργασίαν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ζῶσιν δλόκληρον ἔτος περιερχόμενοι εἰς τὰς πεδιάδας ἄνευ ἀναπαύσεως καὶ ἄνευ κατοικίας καὶ ἀγαπῶντες περιπαθῶς τὸν νομάδα βίον. Βεβαίως ἡ φυσικὴ κατάστασις μιᾶς χώρας θὰ ἐπενεργῇ εἰς τὴν ἠθικὴν κατάστασιν τῶν κατοίκων. Πόσους ἀνθρώπους εἶδον εἰς τὴν Αὐστραλίαν οὐδόλως φροντίζοντας περὶ τῆς ἐπιούσης καὶ ἀγαπῶντας τὰ ἄγνωστα καὶ τὰ ἀπρόοπτα! Μήπως καὶ ἡμεῖς δὲν μετεβλήθημεν ἐν τῷ διαισθητικῷ ἐνδῷ; Ἦθέλωμεν νὰ ζήσωμεν ἐπὶ πολὺ ἔτι ὡς ἄγριοι καὶ νομάδες, νὰ κοιμώμεθα μὲ τοὺς μανδύας μας, νὰ τρέχωμεν ἐφιπποί, νὰ προχωροῦμεν πάντοτε τρέχοντες ὡς ἔξω φρενῶν εἰς ἀπεράντους πεδιάδας καὶ λέγοντες· «Ἴσως κανεὶς λευκὸς δὲν ἐπάτησεν ἕως τώρα τὴν γῆν ταύτην.» Ναι, ὁ βίος οὗτος ἔχει θέλγητρα τὰ ὁποῖα δὲν γνωρίζομεν εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἄλλ' ὁ φίλος ἡμῶν Φωβέλ μᾶς περιμένει ἀνυπομόνως εἰς Μέλβουρν· ἀναγκάζομεθα λοιπὸν ν' ἀναχωρήσωμεν. Ἰδοὺ δὲ καὶ τίς ὑπῆρξεν ὁ οἰκοδεσπότης ἡμῶν Κάπελ·

Ἐν ἔτει 1846 τρεῖς ἄνδρες εὐσταθεῖς ἤλθον νὰ κατοικήσωσι παρὰ τὸν Μώρρυ ὅπως βοσκῆσωσι τὰς ἀγέλας τῶν εἰς τὰ ἔως τότε παρθέναι λειβάδια, ὅπου συνεχῶς ἔπρεπε ν' ἀντικρούωσι τὰς προσβολὰς τῶν Μαύρων, οἵτινες ποτὲ μὲν ἤρχοντο νὰ καύσωσι τὰς καλύβας τῶν τριῶν τούτων ξένων, ποτὲ δὲ ν' ἀρπάσωσι τὰ ζῶα τῶν. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐχώρισαν ἕνα ἀπέραντον διάστημα λειβαδίων πρὸς ἰδίαν κατοχὴν, ὅπου, εἶπον, ἤθελον νὰ κατοικήσωσιν, ἀμυνομένοι ἐναντίον τῶν αὐτοχθόνων καὶ ἐναντίον παντὸς νεήλυδος. Ἀρ' οὐ δὲ ἀπαξ διεχώρισαν αὐτὸ εἰδοποίησαν τὴν κυβέρνησιν, ἥτις οὕτως ἰδιοκτητικῆς τῆς γῆς τῆς ἀποικίας, πωλεῖ ἢ ἐνοικιάζει αὐτὴν κατὰ θέλησιν. Ὑπάρχουσι λοιπὸν ἐδῶ ἰδιοκτηταί, οἵτινες ἀφ' οὗ γίνωσι τοιοῦτοι δὲν πληρώνουσι πλέον οὐδὲνα φόρον εἰς τὸ κράτος, καθὼς καὶ ποιμάντορες. Οἱ ποιμάντορες οὗτοι εἶναι ἐνοικιασταὶ τοῦ κράτους, πληρώνουσιν ὠρισμένον ποσὸν κατ' ἔτος καὶ διαρκοῦντος τοῦ ἐνοικίου ἀπολαμβάνουσι παντὸς ὅ,τι εὕρισκεται εἰς τὴν περιφέρειάν των, δηλαδὴ τῶν λειβαδίων καὶ τῶν δασῶν, τὸ ἐκ τῶν ὁποίων κέρδος δὲν εἶναι μικρὸν.

Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθω εἰς τὰ πρόβατά μου ἢ μᾶλλον εἰς τοὺς βόας μου· οἱ τρεῖς λοιπὸν ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἐξέλεξαν λαμπρὰν γῆν μεταξὺ τῶν

δύο ποταμῶν τοῦ Μώρρυ καὶ τοῦ Οὐάλκουλ, ἢ τοι μεταξὺ δύο θαυμασιῶν φυσικῶν ὁρίων, δύο πηγῶν πλούτου καὶ ποτίσματος. Τὴν ἐνοικίασαν διὰ δεκατέσσαρα ἔτη, δὲ δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔδιδον εἰς τὴν κυβέρνησιν τὴν μετρίαν ποσότητα τῶν 7,500 φράγκων, τὸ ἐνοίκιον δὲ αὐτῶν διήρκει μέχρι τοῦ 1860 ἔτους. Ἄς ἴδωμεν ἤδη τί ἔκαμεν ὁ φίλος ἡμῶν Κάπελ.

Ἐφθασεν ἐνταῦθα τῷ 1852 καὶ διαπραγματευθεὶς μετὰ τῶν ποιμαντόρων τούτων, οἵτινες ἐντὸς ἑξ ἔτων εἶχον πλουτίσει, ὑπενοικίασε τὴν γῆν, τὰ ζῶα, τὸ δάσος ἀντὶ 745 χιλιάδων φράγκων· δαπανᾷ δὲ διὰ τοὺς φύλακας, πρὸς οὓς δίδει ἀνὰ 25 φράγκα τὴν ἐβδομάδα καὶ τὴν τροφήν αὐτῶν, 37,500 φράγκα· ἀξιοσημείωτον δὲ ὅτι εἰς ἄνθρωπος φυλάττει χίλια ζῶα. Ἄλλ' ἐνταῦθα ὅπου αἱ ἐκτάσεις εἶναι ἴσαι καὶ ὁμαλαί, ἐὰν δὲν ἔχωσι πρὸς φραγμὸν ξύλα μεταχειρίζονται σύρματα σιδηρᾶ.

Ἐν ὅλοις δὲ αἱ ἐτήσιαι δαπάναι ἀναβαίνουσιν εἰς 77,875 φράγκα. Ἰδοὺ δὲ καὶ τὰ κέρδη· ὁ Κ. Κάπελ στέλλει ἀνθρώπους κατ' ἔτος, κατὰ τοὺς μῆνας Μάϊον, Ἰούνιον, Ἰούλιον, Αὐγούστον καὶ Σεπτέμβριον, εἰς διαφόρους ἀποικίας ἵνα ἀγοράσωσι ζῶα, οὗτοι δὲ, ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας αἵτινες ὑπέφεραν ἕνεκα ξηρασίας ἀγοράζουσι παρὰ τῶν μικρῶν γεωργῶν, πρὸς πεντήκοντα ἢ ἑξήκοντα φράγκα, ὅσα ἰσχνὰ καὶ νέα ζῶα εὕρισκον. Πρὸ τριῶν χρόνων παραδείγματος χάριν ἠγόρασε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Κ. Κάπελ 45,000, καὶ τὰ ἐπώλησε πέρυσιν ὅλα παχέα καὶ λαμπρὰ πρὸς 175 φρ. τὸ ἔν' δηλαδὴ ἔδαπάνησεν 750,000 καὶ ἐκέρδησε 2,625,000 φρ. Ὅποιον κέρδος ἐντὸς εικοσιτεσσάρων μηνῶν!

Αἱ βροχαὶ τοῦ ἔτους ἀποφασίζουσι περὶ τῆς τύχης τοῦ κτήματος· σήμερον δὲ ἐνθ' σὲ γράφω, εὕρισκόμεθα εἰς τὸν Αὐγούστον, ὅστις ὁμοιάζει πρὸς τὸν ἡμέτερον Ἀπρίλιον. Ὁ πυκνὸς χόρτος δὲν ἔχει ὕψος μεγαλύτερον τῶν δύο δακτύλων, ἀλλὰ εἶναι τόσον πράσινος καὶ τόσον ζωηρὸς, ὥστε νομίζει τις ὅτι εὕρισκεται εἰς λειβάδιον τῆς Ἀγγλίας· ἔθεν ἐὰν ὁ ἥλιος δὲν γίνῃ πολλὰ καυστικὸς, οὔτε δύο ἔτη θὰ χρειασθῇ ὁ Κ. Κάπελ ἵνα παχύνῃ τὰ νέα ἰσχνὰ ζῶα του.

Ἐχει πρὸς τούτους ἀγέλην χιλίων δαμάλεων προσδιορισμένην ἰδίως εἰς αὐξήσιν τοῦ εἴδους τούτου καθὼς καὶ ἑκατὸν φορβάδας. Χθὲς ἐθαύμαζον τὴν ὠραιότητα, τὴν εὐρωστίαν καὶ τὸ πλάτος τοῦ στήθους τῶν κερασφόρων τούτων ζώων. Πῶς κατώρθωσε, ἠρώτησα τὸν Κ. Κάπελ, ν' ἀποκτήσῃ τοσαῦτα ὠραῖα κτήνη; Τοῦτο προέρχεται, μοὶ ἀπεκρίθη, ἐκ τοῦ μόνου ἀντιδημοκρατικοῦ μέτρου τὸ ὁποῖον ἔλαβεν ἡ φιλελεύθερος ἡμῶν Κιβέρνησις, ἀπαγορεύσασα τὴν εἰσαγωγὴν ζώων ἀρρένων, τὰ ὁποῖα δὲν ἐβραβεύθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἢ τὰς γειτονικὰς ἀποικίας.

“Ολοι οὔτοι οἱ ἵπποι εἶναι εὐγενεῖς, τῶν ὁποίων ὁ πατὴρ εἶχεν ἀξίαν τριακονταπέντε χιλιάδων φρ. Τὰ πρόβατα, τὰ ὁποῖα εἶδες τρέχοντα εἰς τὰς πεδιάδας, εἶναι μερινοὶ ἀμιγεῖς τῆς Γερμανίας, ἠγοράσθησαν εἰς τὴν Σαξωνίαν κριοὶ ἔχοντες ἀξίαν δώδεκα χιλιάδων φρ. καὶ ἐπὶ τέλους ὅλοι οἱ βόες κατὰγονται ἀπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς ταύρου τὸν ὁποῖον εἶδες προχθὲς περιφερόμενον πλησίον τοῦ Οὐάλλκουλ, ἀγορασθέντος δὲ ἀντὶ εἴκοσι χιλιάδων φρ. ἐν Λονδίῳ ὅπου διαγωνισθεὶς ἐκέρδησε μέγα ἔπαθλον.

Ἐρωτήσαντός μου αὐτὸν πόσας δαμάλεις καὶ βόας θὰ ἔχη τὸ ἔτος τοῦτο, μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ὀρίσῃ τὸν ἀριθμὸν, διότι πολλάκις πολλὰ τῶν ζώων τούτων ἀποθνήσκουσιν εἰς τὰ δάση, ἀλλὰ καὶ πολλὰ γεννῶνται χωρὶς νὰ ἔχη εἰδῆσιν* μόλις περὶ τὰ Χριστούγεννα θὰ ἔχη ἀσφαλεῖς εἰδήσεις. Ὑποθέτει μόνον ὅτι θὰ ἔχη ἕως ἑπτὰ χιλιάδας, διότι ἕνεκα τῆς ξηρασίας ἀπωλέσθησαν οὐκ ὀλίγα* ἐλπίζει δὲ ὅτι θὰ πωλήσῃ τὰς ἑπτὰ ταύτας χιλιάδας ἀνά διακόσια φράγκα κατὰ κεφαλήν. Καὶ τούτου δοθέντος, θὰ πωλήσῃ τὴν ἰδιοκτησίαν του καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Τὸ παρελθὸν ἔτος, προσέθετο, μοὶ προσέφερον 2,250,000 φράγκων ἀλλ’ ἀπαποιήθη* ἐφέτος ὅμως ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβω 750 χιλιάδας περισσώτερον.

Ἀλλὰ, φοβούμενος μὴ σὲ βροῦνῃ ἡ περιγραφή τοιούτων ἀριθμῶν, δὲν προχωρῶ* ἐνθυμοῦ μόνον ὅτι εἶναι κύριος 15,000 βοῶν, ἐνοικιαστής 745 τετραγώνων χιλιόμετρων, ἦτοι ἐκτάσεως διπλῆς τοῦ νομοῦ τοῦ Σηκουάνα καὶ μὴ λησμέβαι ὅτι εἰς τὸν ἔκτακτον τοῦτον τόπον εὐρίσκονται ἄνθρωποι κύριοι περιουσίας τρεῖς καὶ τετράκις μεγαλιτέρας τῆς τοῦ κ. Κάπελ.

*Ἐπειτα συνέζηα.

N.

ΕΙΣ ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΡΧΑΙΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΣ ΓΑΜΟΣ

Ὁ Ξενοφῶν, ὁ ἔγγονος Εὐρυπίδου τοῦ ποιητοῦ, ἦτο χρηστός νέος καὶ κατήγετο ἐκ καλῆς τῶν Ἀθηνῶν οἰκογενείας. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο τριτάρχος καὶ φίλος τοῦ περιφήμου στρατηγοῦ Κόνωνος. Κεῖτοι εὐπορος, ἦτο φειδωλὸς μὲν εἰς ἑαυτὸν, ἀφειδῆς δὲ εἰς τὰς δημοσίας τῆς πόλεως λειτουργίας. Οὐ μόνον δὲ ἵππους ἐκέκτητο λαμπροῦς, ἀλλὰ καὶ ἀθλητάς καὶ ἐνίκησεν εἰς τὰ Ἴσθμια καὶ Νέμεα, ὥστε καὶ ἡ πόλις ἐκηρύχθη καὶ αὐτὸς ἔστεφανώθη. Φρόνιμος ἄνθρωπος δὲν ἐπεθύμησε νὰ λάβῃ πολὺφερρον σύζυγον, ἐνῶ ἦτο τότε περιζήτητος γαμβρός, διότι δὲν ἤθελε νὰ γείνη τῆς προικὸς δούλος, ἀλλὰ προσέτιμησε τὴν θυγατέρα Ξενοφῶντος, τοῦ υἱοῦ τοῦ Εὐρυπίδου. Ἐκ τοῦ γάμου τούτου ἔσχε δύο θυγατέρας καὶ υἱὸν τὸν Ξενοφῶντα. Κεῖτοι δὲ πλοῦσιοι γαμβροὶ ἐζήτουν ἀπροίκους τὰς θυγατέρας του, δὲν ἔδωκεν ὅμως αὐτάς, ἀλλὰ τὴν

μὲν τὴν συστάσει τοῦ Κόνωνος ἔδωκεν εἰς Ἀριστοφάνη τὸν υἱὸν τοῦ Νικοφῆμου, τὴν δὲ εἰς Φιλόμηλον τὸν Παιανιέα, χρηστὸν πολίτην, ἐπιδοῦς ὡς προῖκα 40 μνάς. Ὁ Ξενοφῶν τοιούτου τυχὼν πατὴρ εἶχεν ἐκπαιδευθῆ καλῶς, ὅπως ἐξεπαιδεύοντο οἱ ἐλεύθεροι τότε πολῖται. Μακρὰν τῶν ῥαδιουργιῶν καὶ τῶν ἄλλων πολιτικῶν παθῶν, διήγεν ἐντιμον καὶ ἡσυχον βίον καὶ ἐξεπλήρου καλῶς τὸ πρὸς τὴν πολιτείαν αὐτοῦ καθήκον.

Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἐπῆλθον δυστυχήματα εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ξενοφῶντος, διότι ὁ γαμβρὸς αὐτοῦ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Νικοφῆμος ἐφωβήθησαν ἄκριτοι ὑπὸ τοῦ δήμου, διαβληθέντες ἐπὶ προδοσίᾳ, τὰ δὲ κτήματα αὐτῶν ἐδημεύθησαν. Ἡ σκληρὰ αὕτη καὶ ἄδικος τιμωρία, τοῦ νὰ στερῶσι γυναῖκα καὶ ἀθῶα τέκνα τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, δὲν ἦτο ἀσυνήθης ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ ἐν Ἀθήναις. Οἱ δημαγωγοὶ ἐσυκοφάντων τοὺς πλουσίους πολλάκις, ὅπως αὐξήσωσι τὴν ἰδίαν ἐαυτῶν περιουσίαν καὶ διανέμοντες χρήματα εἰς τὸν λαὸν κατορθῶσι τοὺς ἰδίους ἐκυτῶν σκοπούς. Ἀλλὰ δὲν ἤρκεσε μόνον τοῦτο* ἡ περιουσία τοῦ Νικοφῆμου καὶ Ἀριστοφάνους δὲν ἦτο ἰκανὴ, ὥστε νὰ πληρωθῇ ἡ ζημία, καὶ οἱ κατήγοροι ἐστράφησαν καὶ κατὰ τοῦ γυναικαδέλφου τοῦ Ξενοφῶντος. Καὶ ὅμως ὁ Ξενοφῶν δὲν ἀρῆκε νὰ λιμοκτονήσῃ ἡ ἀδελφὴ καὶ τρεῖς ἀνήλικα ὄρφανὰ, ἀλλὰ καὶ ταῦτα διέθρεψε καὶ κατὰ τῶν κατηγορῶν του μόνος ἀντεπεξῆλθε καὶ τὴν περιουσίαν του διέσωσε.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ξενοφῶν. Ἀλλ’ ἄς ἐπανέλθωμεν ἤδη εἰς τὴν νεανικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν καὶ ἄς ἴδωμεν, ποῖαν αὐτὸς ἐξελέξατο ὡς μέλλουσαν τοῦ βίου του σύντροφον. Ἀφοῦ ἐγένετο 28 ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἐσκέφθη ὁ πατὴρ νὰ τὸν νυμφεύσῃ* διότι καὶ αἱ ἀδελφαὶ του εἶχον ἤδη ὑπανδρευθῆ καὶ ἡ μήτηρ του, γραῖα ἤδη, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ διοικῆ καλῶς τὸν οἶκον.

Ἔθος δὲ ἦτο τότε οἱ μὲν νέοι νὰ νυμφεύωνται ἀπὸ τοῦ 24-26 ἔτους τῆς ἡλικίας των, αἱ δὲ νέαι ἀπὸ τοῦ 16-18. Ἐν γένει δὲ ἡ σύζυγος ἔπρεπε νὰ ἦνε πολὺ νεωτέρα τοῦ ἀνδρὸς, ἵνα μὴ ἡ ταχύτερον παρακμάζουσα γυνὴ ἐπιφέρῃ δυσχερέστους εἰς τὴν συζυγικὴν εὐδαιμονίαν συνεπειάς*

Κακὸν γυναῖκα πρὸς νέαν ζεῦσαι νέον μακρὸν γὰρ ἰσχυρὸς μᾶλλον ἀρρένων μένει, θήλεια δ’ ἦθη ὄπιστον ἐκλείπει δέμας.

Ὅπως δὲ σήμερον οὕτω καὶ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οἱ γονεῖς ἐφρόντιζον νὰ ὑπανδρεύωσι τὰς κόρας των νέας, διότι ἄλλως ἐκινδύνευον νὰ μὲνωσιν ἄγαμοι. Ἡ Λυσιστράτη ἐν Ἀριστοφάνει παραποιεῖται ὅτι τῆς γυναικὸς ὁ καιρὸς εἶνε μικρὸς, «ὡς τούτου μὴ πιλιάθηται!

Οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην ὅτι τευομένη (προφητεύουσα) δὲ κάθηται.